

V L A A M S P A R L E M E N T

stuk **573** (2009-2010) – Nr. 2
ingediend op 16 juni 2010 (2009-2010)

Voorstel van decreet

van de heer Ludwig Caluwé, mevrouw Sophie De Wit,
de heren Jan Roegiers en Dirk de Kort, mevrouw Lies Jans,
de heer Bart Martens en mevrouw Griet Smaers

houdende de invordering van parkeerheffingen
door parkeerbedrijven

Verslag

namens de Commissie voor Mobiliteit en Openbare Werken
uitgebracht door de heer Sas van Rouveroj

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: de heer Jan Peumans.

Vaste leden:

mevrouw Karin Brouwers, de heer Dirk de Kort, mevrouw Griet Smaers, de heer Marc Van de Vijver;
de heren Pieter Huybrechts, Jan Penris, mevrouw Marleen Van den Eynde;
de heren Marino Keulen, Sas van Rouveroij;
de heren Bart Martens, Jan Roegiers;
mevrouw Sophie De Wit, de heer Jan Peumans;
de heer Peter Reekmans;
de heer Dirk Peeters.

Plaatsvervangers:

de heren Ludwig Caluwé, Carl Decaluwe, Ward Kennes, Johan Sauwens;
mevrouw Agnes Bruyninckx-Vandenhoudt, de heer Johan Deckmyn, mevrouw Katleen Martens;
de heer Jean-Jacques De Gucht, mevrouw Annick De Ridder;
mevrouw Michèle Hostekint, de heer Patrick Janssens;
de heer Bart De Wever, mevrouw Lies Jans;
de heer Marc Vanden Bussche;
de heer Filip Watteuw.

Stukken in het dossier:

573 (2009-2010) – Nr. 1: Voorstel van decreet

De Commissie voor Mobiliteit en Openbare Werken besprak op 10 juni 2010 het voorstel van decreet houdende de invordering van parkeerheffingen door parkeerbedrijven.

In de plenaire vergadering van 9 juni 2010 had de heer Ludwig Caluwé bij motie van orde een voorstel gedaan tot het verlenen van voorrang in commissie van dit voorstel van decreet. De vergadering besloot eenparig de behandeling van het voorstel voorrang te verlenen in de werkzaamheden van de Commissie voor Mobiliteit en Openbare Werken (*Hand. VI. Parl. 2009-10, plenaire vergadering nr. 37, p. 34 en 68*).

1. Toelichting

De heer *Ludwig Caluwé* verwijst naar de actuele vragen in de plenaire vergadering over de kwestie die aan de basis ligt van dit initiatief¹. Een aantal gemeenten hebben de inning van parkeerretributies in concessie gegeven aan parkeerbedrijven. Om een vlotte inning mogelijk te kunnen maken, hebben zij die bedrijven een toegang verleend tot de gegevens van de Directie Inschrijving Voertuigen (DIV). Rechterlijke uitspraken hebben die toegang verboden omdat er geen wettelijke basis was. De federale overheid heeft die wettelijke basis dan gecreëerd in de programmawet van 22 december 2008. Maar nu heeft het Grondwettelijk Hof verklaard dat het niet de federale overheid maar de gewesten zijn die daartoe de bevoegdheid hebben. Dat was ook het standpunt van de Vlaamse Regering in haar advies over het ontwerp van voormelde programmawet.

Met dit voorstel van decreet willen de indieners snel een decretale basis scheppen voor het heffen van parkeergeld. Daartoe worden enkele bepalingen ingevoegd in het decreet van 16 mei 2008 betreffende de aanvullende reglementen op het wegverkeer en de plaatsing en bekostiging van de verkeerstekens. Meteen wordt niet alleen voor de gemeenten een mogelijkheid gecreëerd voor het heffen van parkeergelden via concessiehouders maar ook voor het Vlaamse Gewest zelf – als daaraan ooit zou worden gedacht.

Ook regelt het voorstel het probleem van de privacy. Omdat er in het voorstel van decreet exact dezelfde regeling wordt uitgewerkt als deze die bestond in de federale wetgeving, lijkt het de indieners niet nodig een nieuw advies te vragen aan de Privacycommissie².

Om juridische geschillen te voorkomen wordt de geschetste decretale basis uitgewerkt voor zowel parkeerretributies als parkeerbelastingen.

2. Algemene bespreking

De heer *Sas van Rouveroij* zegt met zijn fractie het voorstel ten volle te zullen steunen. Toch wil hij een aantal bedenkingen formuleren. Hij noemt het voorstel van decreet slechts een eerste – weliswaar verantwoorde – stap naar de algehele regeling van de problemen die er bestaan met betrekking tot de vaststelling van parkeerovertredingen en met betrekking tot de invordering van parkeergelden.

Vooreerst trekt hij de aandacht op het probleem van de bewijslast. Er zijn nog altijd rechters die twijfelen over de rechtsgeldige bewijskracht van de vaststellingen gedaan door parkeerwachters van private firma's. Zij hebben geen bewijskrachtige vaststellingsbevoegdheid zoals bijvoorbeeld de politie. Zelfs al staat men de vaststelling van auto's die in overtreding staan met foto's, dan nog kunnen er allerhande vragen rijzen zoals over het tijdstip van de vermeende inbreuk.

Voorts is er de kwestie van het onderscheid tussen retributies en belastingen. Wat betreft de parkeerretributies is er nog altijd een probleem onopgelost. Steden en gemeenten moe-

¹ *Hand. VI. Parl. 2009-10, plenaire vergadering nr. 36, p. 5-8.*

² De Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer.

ten de tarieven van een retributie verantwoord met de kost van de dienst waarvoor die retributie wordt opgelegd. Dat is in het geval van parkeerretributies heel moeilijk. Wat kan immers de dienst zijn die door de gemeente wordt aangeboden tegen betaling van een parkeerretributie: het ter beschikking stellen van ruimte? Wat is daar de kost van? Er zijn nog altijd rechters die vallen over het onvoldoende aangetoond zijn van de kost van de dienstverlening of die menen dat de parkeerretributie niet voldoende in verhouding staat tot de verleende dienst.

Ten derde is het laten opvragen van persoonsgegevens door een private firma volgens het lid toch nog altijd in strijd met de bepalingen van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer. Het is eveneens in strijd met het koninklijk besluit van 20 juli 2001 betreffende de inschrijving van voertuigen. Daar moet nog aan gesleuteld worden. De heer van Rouveroy verwijst naar het advies van de Privacycommissie van 26 november 2008. Daarin staat letterlijk: “De wetgever dient te weten dat dit wetsontwerp – het ontwerp van Programmawet – slechts een deelaspect van de ganse problematiek behandelt. Moeten nog geregeld worden: 1. een wettelijke basis voor de DIV; 2. een machtiging aan de DIV om de persoonsgegevens te kunnen meedelen aan private derden; 3. een regeling die duidelijk maakt aan welke voorwaarden de openbare aanbestedingen van concessieovereenkomsten moeten beantwoorden om niet in strijd te zijn met de wetgeving tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer.”.

Ten slotte haalt de heer van Rouveroy een recent vonnis aan van Sint-Niklaas. De rechtbank stelt dat een retributie gebaseerd is op een contractuele verhouding tussen de parkeerder en de gemeente. In die optiek moet de burger kennis krijgen van de contractuele voorwaarden waaronder hij parkeert. Dat is niet evident. In een vonnis heeft de Vrederechter van Sint-Niklaas geoordeeld dat de burger onvoldoende kennis had van de contractuele voorwaarden: “De rechten van de burger worden schaamteloos opgeofferd aan de platte commercie.”.

Concluderend herhaalt het lid dat hij het voorstel een goede eerste stap vindt naar een algemene regeling. Die algemene regeling is evenwel heel ingewikkeld omdat zij bevoegdheden raakt van zowel het federale als het gewestelijke niveau. Ideologisch maakt de heer van Rouveroy zich nog de bedenking of het verstandig is dat private organismen de beschikking krijgen over persoonsgebonden gegevens. George Orwell situeerde in zijn boek 1984 Big Brother bij de overheid. Naar het lid meent, is dat probleem bij de overheid onder controle. Maar naarmate meer en meer private instanties rechten verkrijgen om persoonsgebonden gegevens te beheren, heeft de overheid dat steeds minder onder controle.

De heer *Ward Kennes* wijst erop dat er ook gemeenten zijn die parkeerretributies invoeren om een beleid te voeren. Die retributies zijn er dan niet om er geld aan te verdienen maar om bijvoorbeeld vrije plaatsen te creëren voor het cliënteel van hun lokale winkeliers.

De heer *Sas van Rouveroy* heeft nog een bijkomende opmerking. Verscheidene steden en gemeenten, daartoe bijgestaan door de VVSG (Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten), vragen een amendement op het voorstel van decreet om mogelijk te maken dat een nummerplaat niet alleen kan worden gekoppeld aan een naam maar ook aan een merk en aan de technische kenmerken van het betrokken voertuig, de milieuprestaties bijvoorbeeld. Zo zou men milieuvriendelijke auto's goedkoper kunnen laten parkeren. Op zich acht het lid dat een nobel doel: “maar pas dan toch maar op!”.

De heer *Dirk de Kort* pleit ervoor zich te beperken tot het decretaal regelen van de bestaande toestand. Verder gaan zou kunnen leiden tot tijdrovende ingewikkelde juridische disputen terwijl intussen niets zou zijn geregeld. De heer *Ludwig Caluwé* treedt hem bij. Mevrouw *Karin Brouwers* eveneens. Ook zij had een voorstel gekregen van de VVSG om het voorstel van decreet alsnog te amenderen maar zij wil daar thans, gezien de drin-

genschap van het dossier, liever niet op ingaan. Later kan er eventueel nog op worden teruggekomen.

Mevrouw *Hilde Crevits*, Vlaams minister van Mobiliteit en Openbare Werken, voegt eraan toe dat het heel belangrijk is dat dit probleem binnen de kortste keren wordt opgelost, niet binnen enkele weken maar binnen enkele dagen. De continuïteit moet worden gegarandeerd. De efficiëntste weg is een voorstel van decreet goedkeuren dat exact dezelfde bewoordingen gebruikt als de vernietigde federale regeling. Voor andere bijstellingen is het beter daarvoor rustig de tijd te nemen en het debat te heropenen na grondige evaluatie.

3. Artikelsgewijze bespreking

Artikelen 1 tot 3

Deze artikelen worden zonder opmerkingen aangenomen met 10 stemmen.

4. Eindstemming

Het voorstel van decreet wordt aangenomen met 10 stemmen.

De voorzitter,

Jan PEUMANS

De verslaggever,

Sas VAN ROUVEROIJ